

Lobgát

*Hajnalban felébredtem, még sötét volt.
Tegnap kihúzták az egyik fogam,
be volt gyulladva, és hiába nyomtak tele
injekciókkal, nem hatott. Lobgát
alakult ki, a gyulladt területen nem
tudott áthatolni az érzéstelenítő, ahogy
egy orvos ismerősöm magyarázta.*

*A fájdalom, amire nem lehet felkészülni.
A testem valóságosságára
figyelmeztetett a fiatal orvos,
ahogy a fogójával recsegtette
a törött foggyökeret.*

*Az enyhességben elolvadt a hegyekben
leesett hó, megáradt a patak,
gyönyörűen zúgott a reggeli csendben.
Befűtöttem, ropogott a tűz a kályhában,
a rigók is rákezdték, harkályok doboltak
a fatörzseken.*

*A patakzúgás, a tűzropogás,
a madárének, ezek voltak a reggeli hangok,
a család aludt. A teremtés utáni első zajok.
Ahogy a fájdalom is a legelső érzések
egyike lehet.*

*Lüktető ínnyel hallgatom
az ősrégi zajokat, minden a legmélyebbről
ismerős, mégis mintha először hallanám,
és mintha először fájna.
Az idő a kora reggeleken a legsebezhetőbb.*

Repsz

*Imre bácsi lábában repeszdarab vándorolt.
Hol a vádlijában, hol a combjában tapintotta
ki az Isonzónál szerzett szilánkot.
Mint egy aszteroida, keringett benne
a fém. Egy régi röppálya emléke
az itáliai égbolton, egy
befejezhetetlen röppálya,
amely a Magyar utca fölötti égen
is látszott. Zsuzsi néni lángosai
fortyogtak az olajban, ragyogtak,
mint egy fiatal galaxis csillagai.*

*Gyerekkor, nyolcvanas évek eleje,
de ennek semmi jelentősége,
mert a szederfa idejében éltünk,
a tyúkudvar szederfájának
idejében, és abban a lombidőben
nem volt értelme
a nyolcvanas éveknek,
nem jelentett semmit.*

*Imre bácsi sír a szőlőlugas alatt.
A repeszdarab fölött sima a bőr, ráncatlan,
mint egy újszülötté. Eszembe jutott az anyám,
mondja. Szemüvege a térdén, a vastag
lencsékben úgy látszik, mintha az ég
homorú lenne és a fecskék egy gömb
belsejében repkednének.*

*A nyakamban két rozsdás kulcs lóg egy bőrmadzagon.
A kulcsokat később elvesztettem, a kátrányszagú
stégyől hullottak a Dunába. A zárok ma is megvannak
még.*

Adria, Adria, Adria

A hegyi juharnál mindig megállok. Csíkokban foszlik a kérge. A neve miatt állok meg, a név az, ami megállít. Nézek fölfelé, a lombját nézem, de csak a fa nevét látom, együtt vagyok a fa nevével. A névtelen világon nincs mit nézni, észre sem veszem. Neveket aggatok a fákra, a madarakra. Kihúzom a dugót a borosüvegből és szabadon ereszttem a neveket.

Csíkokban foszlik a kérge, mint a bőröm a 89-es adriai nyaralás után. Apám a kempingben az új autóját fényképezte reggelenként, minket soha, vagy ha mégis, csak hátulról látszottunk a rosszul exponált képeken. Nem tudott sátrat állítani, ferde lett és rogyant, átfújta rajta a szél. Szégyelltem magam, az olasz szomszédok nevettek rajtunk.

Adria, Adria, Adria, ismételtette apám harminc évvel később, a bentlakásos otthonban, néhány nappal a halála előtt, amikor utoljára láttam.